

Ольга Лубська

КОЛОССЯ ШЕЛЕСТИТЬ

ПОЕЗІЇ

1955

З кооперативної друкарні «ЦІЦЕРО» в Мюнхені, Цеппелінштрасе 67

Ольга Лубська

Колосся шелестить

1955

ДОРОГА

Із хрецатого доріг безмежжя
Вибрала собі я лиш одну —
У підхмарно-тополевих вежах,
У гіркавій спразі полину.

Заїскрились зорі в верховіттях,
Впали в передранкову траву . . .
Щоб зібрати в золоте суцвіття,
Щоб вернутися до них — живу.

В ПОЛЯХ ВІТРИ БРИНЯТЬ

Колись приснилося: як крига на Дніпрі вдесяте
[скресне,
Тоді напевне повернуся я додому.
Тринадцять весен вже... Незмінно на дорогах
[перехресних
Мені вчувається Дніпра блакитний гомін.

Все, що взяла в дорогу: подих степу, саду шум
[шовковий,
Мов ніжні пелюстки в душі перебираю...
І мариться: в полях вітри бринять, а я щаслива знову
Слідами юности йду в голубінь безкраю.

Т У Г А

Понад плесом ходить біла тінь розлуки,
Наче біла казка.

Снить весняні сни
Про зелену руту, вітрові цілунки...
Сниться мені пісня, що живе на луках,
Квітне серед степу зіллям запашним.

Сниться — не одсниться голубінь дніпрова,
Соняшна веселка — кладка через бір,
На обніжку маку хмарка пурпурова
І землі мосі солов'їна мова,
І жита зелені —

з моря хвиль прибій.

НА ПОДЗВІННІ

Чорна скиба, задивлена в синь,
Свою тайну розкаже колись . . .
Щоб один
(Кільканадцятий син)

Плугатар серед степу моливсь
На пощерблене лезо
і кість,
Перерубану навпіл нáвскіс.

Гомоніли в житах дзвони кіс . . .
На колосся спадав рос полин.
Золотим полотном ліг покіс
Не один.

Тут щербились і коси й мечі.
Тут і піт,
і наснага звитяг.
На подзвінні.

Бери.
Це ключі
Від віків до дверей майбуття.

КОЛОССЯ ШЕЛЕСТИТЬ

Над стежкою колосся шелестить...
Чия це пісня в передзвінні стебел,
Чиїй це мрії дано прорости
В твоїм затиші, безгомінний степе?

Мов квітне знов найкращий з вечорів
(Спливають хвилі, наче тьмяні крила),
Коли душа до першої зорі
Блакитною молитвою горіла.

Повік мені приречено нести
Стежиною життя із літа в літо
Пісні і віру в папороті квіти...
Про них мені колосся шелестить.

ПІДУ ЖИТАМИ

Піду у надвечір'ї голубому
На роздоріжжя мрій...

Коли ти поведеш мене додому,
Нерідна стежко, стежко невідома,
На перехрестя мрій?

Піду житами, де палають маки,
Назустріч колоскам.

І хто повірить, що якийсь бурлака
Розлукою впивавсь і в пісні плакав,
Й молився колоскам.

Жита... Вітри... Деесь блискавка на грози
Стрілою зацвіте
І згасне, упаде на півдорозі.
Знов квіткою, що з зір п'є свіжі роси,
Душа цвіте, цвіте...

ЧИ СЛУХАВ ТИ

**Чи слухав ти, як жито шелестить,
Як дзвінко гомонить достиглий колос?**

**А не хотів ти маком розцвісти
Між стеблами (й не одцвісти ніколи),**

**Чи хоч волошкою вдивлятись непомітно,
Як зірка жнив над нивами розквітне?**

МОЇЙ МАТЕРІ

Від каштанів, що йдуть з села,
(Там безжурність моя цвіла)
Прилітає на легіт-крилах
Спiti тугу з моого чола
Материнська молитва біла.

До нестями знайомий шлях...
(Я тим шляхом в чужину йшла)
Заворожений синню шлях...
...

Хай моїх думок голуби
Захистять Тебе від журби,
Поки сонце веселку витче,
Й Богоматері обличчя
Усміхнеться з небес голубих.

РАДІСТЬ

Як в віках: до Вечері,
До Святої Вечері,
Радість зіркою зійде.

Не жди стукоту в двері,
Не відчиняться двері, —
Ніхто не ввійде.

Та не забудеш, мамо,
Ложку мені покласти;
Щоб і я була з вами...
Щоб було щастя.

ОСІННЕ

Вістку пришли, передай
Звідти, де степом — розмай,
Де кругом хати жоржини.
Не зрозуміти тобі,
Як проростає у біль
Юнь первоцвіту в чужині.

Золотом-тugoю там
Осінь притрусить літа,
Щоб не шукали ми втрати...
Вістку пришли, чи й тепер
Рада, як стріне тебе,
Чи ще живе моя мати.

БЛАГОСЛОВЕННЯ

Як хочу я хоч раз зустрітися з тобою
На березі Дніпра до сонця сходу,
Коли з зірницею спадає в воду
Останній відсвіт нерушимого споково.

На березі Дніпра в світанковім полоні
Ні ти, ні я не вимовим ні слова, —
Озветься першою пташина мова.
Кигикие чайка.

Заіржуть під бором коні.

Як під наміткою світання голубизна
Небес і хвиль поблідне,
ти відчуєш,
Що хтось землі цій світлий день віщує.
Ще мить, і степ в лиці пахучим вітром бризне.

Збагнеш, як глянеш у задумі вздовж Подолу,
Що кожний день,
на щастя чи на горе,
Твою дідизну аж за Чорне море
Благословить Великий з княжого престолу.

ПІСНЯ ПРО МЕЧОНОСЦІВ

Грають, грають сурми, в недосурмлені походи
Мечоносців кличутъ;
Лиховісна тиша — передгроззя подих
Піснею в обличчя.

Списи хиляться в поклоні Золотим Воротамъ
Святослава воїв.
Січ пожари креще. Бенкетує Гонта —
Серця не загойв...

Сивий гетьман у скорботі: біль тяжкий — Полтава,
Біль степами ходить.
Край небес горить батурина заграва, —
Ждуть полків з походу...

Сурми грають, сурми кличутъ. Йдуть, ідуть колони...
На яву, не в мрії,
На Дніпрових горах дзвонить в усі дзвони
Град престольний — Київ.

НЕ СТРІНЕШ ХРЕСТА

Не стрінеш хреста з берези:
Роки, дощі, вітри...
Та зламане знайдеш лезо:
Візьми, іржу зітри.

На нім невідоме ймення
Зіп'ють твої уста,
Бо знаєш:
безсмертя геній
На лезі цім зростав.

ЛЕГЕНДА

Шляжами мережана далеч...
Стежками розкresлений ліс.
В село вітер вістку приніс,
Щоб не ждали.
Ой, матінко, мамо, печалі
Не треба, не треба і сліз.

З берези хрести на узлісці...
Про когось легенда в селі.
Не треба, ой, матінко, сліз...
Сон же снivся
Тобі: навхрест полум'я в стріci,
Де скований батьків обріз.

ПЕРЕДРІЗДВЯНЕ

Спалахнув лебединими крилами день.
Самота. Приторк холоду. Тиша,
Білотінню печаль у заобрій іде,
Сіє цвіт піднебесних рай-вишень.

В високості ангели гірлянді плетуть,
Розсипають, просторами стелють.
Ой, кому ж це трояндами білими путь
У розорану горем пустелю?

Прийде Син, прийде Бог в синій вечора мі
Заповітом Господньої мови.
Прийде правда, чоло опромінить землі
Золотим ореолом любови.

Пливе в синь лебединою хмаркою день . . .
Простір ширшає, глибшає тиша.
Білотінню печаль у заобрій іде,
Сіє цвіт піднебесних рай-вишень.

СВЯТИЙ ВЕЧІР

Розірвалася нитка розлуки,
І роки розкотились намистом.
Хтось нечутно у шибку постукав,
Хтось узяв невидимий за руку, —
Веде в простір блакитно-імлистий.

Знаю, хтось на дорогах цих падав,
Спотикався об гостре каміння.
В небесах промениста лямпада.
світляна колонада,

до зір

Аж

зір

до

Аж

Материнське терпіння . . .

Знаю, хтось виглядатиме сина
На причілку похилої хати.
А його, що — казали — загинув,
Я в діброві на чатах зустріну, —
Захистила Ісусова Мати.

Розірвалася нитка розлуки . . .
Святий Вечір у шибку постукав.

ПРИХІД НОВОГО РОКУ

В кімнату гість
Ввійшов незримий.
— Самі?
Здивовано прорік.
Поклав на плече руку.
А навкруги
Глухо.
Ні гомону, ні руху.
Так і торік
Йшов Рік
Мій.

САМОТА

Вже ніч лямпадку світить.
(Зів'яв нарцисом день.)
Чи прийдеш ти?

— Іде,
Шепнув, підкравшись, вітер.

За шибкою майнула
Темноблакитна шаль . . .
І . . .

самота прийшла
І тишею війнула.

ЕТЮД

Тануть вікна синіми озерами,
Різьбить місяць тіні сторожкі.
Тишина, схилившись над паперами,
Соняшні листає сторінки.

Німо.
Тихо?
Безум.
Лиш зірниця та,
Що давно.
Са
мо
та.

ВОСКРЕСІННЯ

Воскрес Божий Син з могили,
Здолавши камінні брили
І смерть, як вороння крила.

Лягли на дороги хресні
Воскресної ночі шати.
Ісусе, коли ж воскресне
Країна моя розп'ята ?

Тоді в душу знову синє
Проміння лямпадки бризле,
Що сяйвом Божого Сина
Десь в хаті убогій висне.

Ніч п'є Воскресіння келих,
Б'є серце, мов дзвін на сполох, —
Я знаю, у рідні села
Вернуся, вернуся скоро.

ПРОВЕСНЯНЕ

**Синя квітка ночі на крутій межі
В'яне,**

. в'яне,

в'яне...

**Знову, як і вперше (наче я й не жив),
Сон-травою п'яний.**

**Манить незбагненне провесни крилом
З-поза верб дніпрових.
Виріс перший промінь золотим стеблом.
День розхмурив брови.**

ПРОЛІСКИ

Де шукати, в чиїй землі,
Перших пролісків синю мережку? —
Заступив чужий ліс
До гаю стежку.

Не знайти, не знайти ніде
Синіх зір, коли спів мінливий
Жайворонків упаде
На ранні ниви.

Тільки там,
звідки сонце і синь,
Розсипаючи ранку перлини,
В злоті коси княжна краси
Вплела проліски
сині-сині.

ПЕРША ЛАСТІВКА

У мене є свій біль
І радість моя нездолана
Дум-хвиль нічний прибій.
А ніч барвінково-зоряна.

Вже рястом день пропах.
Вістункою перша ластівка.
Як провесна в степах,
Як молодість, перша ластівка.

У ВЕСНЯНОМУ САДУ

Пахне м'ятою холодно й гірко,
Ходить тиша, вінок з віт плете.
Покотилась палаюча зірка,
Ніби пасмо думок золоте.

Тиша струшує цвіт черешневий,
Присипає на травах сліди
Й клаптик пісні, що смутком рожевим
Простелився, мов росяний дим.

Вечір іскри безшлесно креше.
В хмарах місяць, мов жовтий тюльпан.
Ніжний цвіт з кучерявих черешень
В сутінь падає,
падає,
па . .

СПОГАД

Це тоді, як черемха млісно
Рань п'янила,
І каштани буяли біло,
Я зустріла над плесом пісню
Переливну...
І сопілки журбу зустріла.

А тепер я навіки знаю,
Що крізь буднів
Розколихану тъмяну зливу
Пронесла я спів хвиль Дунаю
Каламутний...
І сопілки журбу щасливу.

ЛІТОМ

Поля. Хвилюються жита.
Волошки дивляться очима голубими,
Як колоски схиляються над ними,
Як цвіт з колосся обліта —
Хмаринка золота.

Межа. Гіркавість полину.
Снять полум'яні маки у ячмені.
Купаються вітри у спеціенній;
Летять вітри у далину.
Мак облетів ... заснув.

Волога свіжим струменем з отав
Пестить спіtnілі хлібороба плечі,
Щоб терпкість втоми подолати легше.
Спливає з сонця у жита
Прозорінь золота.

ЗАМІНЯЛА Б Я

Заміняла б я асфальтові дороги,
В райдузі світел чужі міста,
Водограї замків колонади
За хмаринку чебрецю з левади,
За один-єдиний на уста
Поцілунок вітру степового ...
За волошок синь-жагу-печаль,
За грози вогнисто-голубий одчай ...
За рушниці ремінь із його плеча.

ДІВЧИНО МОГО КРАЮ

Я бачу, як ідеш ти вранці полем, —
Синь, сонце і жита-жита навколо...
Вклонились низько колоски: не знати,
Русалка з давніх казок чи княжна ти.

А ти ідеш назустріч сонцю полем,
Як завжди, радісна, і як ніколи...
Мов хмільний трунок, надпиває літо
Душі горіння в пісню перелите.

СТРІВАЮ ВАС

Стріваю вас, моеї юности подруги,
У снах. Даруєте мені співучу тугу:
Ромашок цвіт з доріг рівноберегих,
Із піль безхмар'я спів і чебрецевий легіт.

Як добре, що у снах життя закони прості,
Що, скресливши віддалення і часу простір,
Йти можна радісними юности стежками,
Мов прірву, обминаючи розлуки камінь.

СПОДІВАННЯ

Моїх весен зелене листя
З пелюстками опало з віт...
Це тому мені й досі сниться,
Наче небо, фіялок цвіт.
Це тому я у дні осінні
Кличу шуми весняних трав;
Щоб згасити в високій сині
Тишину золотих заграв.
І тому, мабуть, вранці вітер
Материнками пахне з нив...
І прощальним гусей привітом
Я стріваю прихід весни.

ЗГАДКА

Як зійде полиновий смуток,
Піду шукати папороті цвіту.
Що не цвіло і що забуто,
Що полином і що вином розлито,
    В північ блакитну
    Розквітне.
    В ніч лебедину,
    Ой, злине
    В снів голубих долину.

ПОКЛИК У НЕВІДОМЕ

Відчуваю безвітряний подих осені:
Це неначе тремтіння забutoї пісні.
Позолота злітає на промені скісні.
Різко пахнуть з лугів трави вдруге скошені.

Кришталева прозорінь безхмар'я тихого
В невідоме, в далеке, в незбагнене кличе...
...І якби журавель свої крила позичив, —
У мандрівку покликав би й ти когось.

ВІДЛІТАЮТЬ ЖУРАВЛІ

В саду метелиця янтарно-золотава,
В саду снується золота печаль:
«До пролісків, аж до весни прощай...»
Тінь журавлиногого крила тремтить на травах.

Калина квіти тче з червоного намиста,
Калина в смутку відгомінням снить:
«До пролісків, аж до весни...
весни...»

В саду метелиця янтарно-золотиста.

Я ЧУЛА

Раз, як перелітала північ,
Я чула неземні акорди.
Над едемом
Міт великий
Творив симфонію крилатих рейдів.
Огнеликий
Ночі демон
Впав метеором у провалля.
Якраз перелітала північ.

/

, ПОЄДИНОК

Хтось визначив (великий Хтось)
Дороги несходимі зір,
Розміряв вічності ходу.
Щоб і для нас — наш прагнє зір —
З чудес одно збулось:
Щоб Дух, владарний Дух,
В зеніті

ночі

став

I вирізьбив печать
Огненного хреста,
Огненнего меча.

— — — — —

За сяйвом Христової з'яви
Регоче у темінь диявол.

КОЛИСЬ ПОІДУ

**Колись поїду я до моря.
Піду далеко по самотній стежці,
А ж вийде тута чайкою назустріч.**

**Я обернусь лицем до сонця,
І промінь поліщує мої очі.
І смуток забере з чола долоню.**

МОРЕ І СТЕП

Чайка в степу
Мати мов тужить.
Чув ти, мій друже,
Чайку в степу?

Соняшний пил,
Наче жага.
Марять степи
Про гураган.
... Соняшний пил...
Хвилі
МОГИЛ...

....
Хвиле, в піснях
Арф золотих,
Чи не рідня
Степові ти?

Й тут чайка в синь:
Срібна хай путь...
На незабудь
Усміх покинь.

Сонце і степ,
Море і вітер
В пісню росте
З бризок і квітів.
Жити, любити
Море і степ!

ПРО СИНІ ЗОРИ

Вечір плакав — на травах роси.
Холодні роси
(Ні, ні — не сльози)
Зросили в серці незабудьку, —
У мене ж ні жалю, ні смутку.

Мої тільки мрії і туга
Та втомлена ніч солов'ями.
Навіщо любов мені друга,
Коли сині зорі не в'януть.

ПРОЛІСКОВА ПІСНЯ

Проліскова пісня рветься заклечати
Провесняну радість. Проліски й дівчата:
Понад ними віття, мов зелені хмари.
Йде береза ніжна з ясенем упарі —
Їм не розлучатись, вік не розлучатись.

Затремтіла туга в пролісковій пісні:
Грози вип'ють радість, скаламутять ніжність;
І забути треба (чи ж забути серцю?)
Те, що синьоцвітом-пролісками зветься
І в житті, і в пісні.

РОЗМОВА З ВЕСЕЛКОЮ

Над плесом схились, веселко,
Води набери у відра
І понеси далеко,
На шлях гомінкого вітру.

Там цвіт огнистий сходить.
Мов бризкає полум'яно,
І вранці йде по воду
Русалка, неначе панна

І яструб креслить кола
Не на скелястій вершині —
Над степом зелено-синім,
Що звався Диким полем.

ПІСНЯ

Я не знаю, чому я й досі
Шлю в заобрій, у безкрай марно
Свою тугу — прозору осінь,
Свою тугу, мов хміль янтарний.

Чи тому, що заплутав вітер
Ранку гомони в серенаді
Чи тому, що дарує квітень
Всім серцям променисту радість.

Моє серце співає пісню
Передзвінну,
як вранці колос:
Ще не пізно й не буде пізно
Життя з вічним зімкнути колом

БАЛЯДА

У дорогу, в дорогу, в дорогу,
На розквилля шалене вітрами...
Прощай, пристане світу старого, —
Десь роздолля нековані брами!

Попливем, попливем без вітрил ми —
Десь блакитне шатро на узлісці
І каміння прадикого брили,
І прамати живе не в залізі.

Сонце радости рівно розділим
Між чайок, що літають юрбою.
Собі ж лишимо серце сп'яніле
Не вином, а горінням, любов'ю.

ЗМІННІСТЬ

Мев квиління. З соняшного плеса
Пурпурний промінь перекинув
Через хвилі на долоні весел
Прозолотту ткані рушники нам.

Хвилювання моря надвечірнє!
Простели доріжку синій ночі, —
Хай вікно в заобрії відчинить,
Зоряною шаллю затріпоче.

Силуети... Тіні,
                  тіні,
                  тіні...
— — — — —
Ніч зідхнула.

ВІДХІД НОЧІ

Зупинилась ніч, здригнулась ніч над білою безоднею:
Як? Коли?
В синь-затоці скаламутив зорі хвилею холодною
Дня приплив.

Прирекла шляхи круті в безмежжя зоряна хуртовина
Їй самій.
Чула ще: на схід молилася чиясь мати горем втомлена..
Дзвін: амінь.

ЩО ТОВІ МОРОЗ

Прилетять і перелинуть
Радість, горе і літа...
І, мов промінь чи перлину,
Збережеш суху стеблину —
Згадка золота.

Що тобі мороз в волоссі,
Сонце ж! Що тобі літа,
Коли досвіду колосся
Ясним зерном налилося
Й спокій завітав.

ПЕЙЗАЖ

Я заздрю майстрові, що пензлем
На полотні звичайнім відтворив нам
Всю неповторність настроїв хмаринок,
Що за блакитним луком щезли.
... Торкнули тінню верх тополі.
І ясність рівних променів торкнули,
Щоб майстер міг вдягати зором чулим
В убір краси простори голі.

СУЧАСНЕ

Сьогодні я збирала жолуді
з малою донею. В її зіницях
сонць повінь розпроміненням іскриться:
це радість вільна від журби одінь.

Як кожна мати, заступила б я
своє дитя перед життя вітрами.
Та що ж...

— у бурях шлях лежить,
що прямо
веде до золотого корабля.

ВІТЕР

Кому серенаду у пустку
Поніс, наче росяну квітку?
Землі б — хоч опалу пелюстку,
Землі б — хоч з туману намітку...

Нечутно зі скелі в осоки
Здмухнув білу вечора втому...

.....
Десь на побережжі високім,
Десь на побережжі крутому
Розмірені вітрові кроки
Відлунням у безвісти тонуть.

СТРУНИ

Струни . . .

струни . . .

струни . . .

Хтось торкає струни.

Хтось співзвучності шукає в своїм серці
І не думає, що все, як звук минеться

Струни теж говорять,
В серці сміх чи горе.

Коли горе, струни вміють гнівно рватись
І сміятись вони вміють, коли радість.

Струни . . .

струни . . .

струни . . .

Хтось торкає струни . . .

Бо назавжди, бо навік зріднився з ними,
Як із вірним серцем любої дружини.

НА ПРОВЕСНІ

**Дня й ночі казка вже не та:
на обрії весна — блакитний птах —
здіймає крила догори.**

**I в світлім маренні моїм
вже гілка вишні майорить
... не з цих країв ...**

ЛЮБЛЮ

Люблю, як спадає весною
Світанку бузкового просинь,
Люблю відчиняти вікно я
Назустріч насупленим грозам.

Люблю, як цілують краплини
Уста мої, очі й волосся,
Як радісний спів журавлиній
Вітри над садами проносять,

Як хмари розчісують гриви
На хати, на верби, на трави,
Як бурі лункої пориви
Розкотистий грім кучерявить . . .

Я ХОЧУ ВЕСНИ

Весни, весни, світанків фіялкових
І безбережної далечини!..
Світанкам синім серце відчини, —
Хай тане тінь в захмар'ях невідомих,
Як ластів'ячого розкрилля помах.

Весни, весни!.. Цілунки променисті
Лунких вітрів кому ж, як не мені?!
Травою вкриються скорботи камені.
Я щастя знов знайду в бруньок намисті
І в дрібному пахучім вербо-листі.

З М И С Т :

Дорога	3
В полях вітри бринять	4
Туга	5
На подзвінні	6
Колосся шелестить	7
Піду житами	8
Чи слухав ти	9
Моїй матері	10
Радість	11
Осіннє	12
Благословення	13
Пісня про мечоносців	14
Не стрінеш хреста	15
Легенда	16
Передріздвяне	17
Святий Вечір	18
Прихід Нового Року	19
Самота	20
Етюд	21
Воскресіння	22
Провесняне	23
Проліски	24
Перша ластівка	25
У весняному саду	26
Спогад	27
Літом	28
Заміняла б я	29
Дівчино мого краю	30
Стріваю вас	31
Сподівання	32

Згадка	33
Поклик у невідоме	34
Відлітають журавлі	35
Я чула	36
Поєдинок	37
Колись поїду	38
Море і степ	39
Про сині зорі	40
Проліскова пісня	41
Розмова з веселкою	42
Пісня	43
Балляда	44
Змінність	45
Відхід ночі	46
Що тобі мороз	47
Пейзаж	48
Сучасне	49
Вітер	50
Струни	51
На провесні	52
Любов	53
Я хочу весни	54

